„Danskeren,"

et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danskeren" udkommer hver Tirsdag og Fredag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater $1.50; til Udlandet $2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danskeren" ledes indtil videre af Past A. M. Andersen.

Alle Indsendelser — Afhandlinger, kortere Artikler og Korrespondancer sendes til Past. A. M. Andersen, Blair, Nebr.

Nyheder sendes direkte til „Danskeren", Dr. D., Blair, Nebr.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-klas matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danskeren"

bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Opsigelse modtages af Udgiverne og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninger om det averterede, bedes de altid omtale, at de faa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

En Tur til Vestens vide Sletter og vilde Bjerge.

Det er falden i min Lod for nylig at gøre en Tur til disse Egne. Anledningen var en Kirkeindvielse og saa Organisering og Lokalisering af det før her i Bladet omtalte Sanatorium for Brystsyge sammen med Diakonissestiftelsen.

Da naturligvis kun faa af vore Læsere har Anledning til at besøge nævnte Egne, vil det rimeligvis interessere dem at følge med paa Turen, som det kan lade sig gøre paa Papiret.

Fredag den 11. Septbr. hen paa Eftermiddagen forlod jeg Blair. Det var en Opmuntring straks at træffe sammen med Præstebrødrene Bing og Kloth paa Toget. De holdt Missionsmøde i Fremont i de Dage, og saa havde de benyttet en Fristund til at smutte til Blair, hvortil vort Folk jo let faar Ærinde.

I Fremont skulde jeg stifte Tog. Der traf jeg saa paa U. P. Stationen sammen med gamle Venner fra Menigheden paa „Fremont Bakker", E. S. Larsen og Hustru. De fulgte Mrs. Larsens Søster, som er Pastor J. P. Jensens Svigermoder, til Stationen efter endt Besøg hos dem. Der opfriskedes Minder og vekseledes Ord om gammelt og nyt. Det glædede mig baade at se de gamle Venner og at stifte Bekendtskab med en ny.

Saa kom Toget, noget forsinket. Hvilke majestætiske Tog, der farer paa disse gennemgaaende Banelinier — Postvogn, Bagage- og Ekspresvogne, Passager-, Sove- og Spisevogne, 10 ialt, og saa fortalte de os endda, at det var kun første Sektion, og jeg skulde vente, til anden Sektion kom. Den kom saa kort efter — et lignende Tog som det første.

Her stak Pastor Frimodt Møller Hovedet ud af et Vindue, og herfra blev vi altsaa i Følge. Han kom fra Omaha, hvortil han var ankommen fra sit Hjem samme Dags Morgen. Past. Møller fortalte om sine Genvordigheder paa Toget forrige Nat. Han havde frosset, saa han næsten var bange, det skulde bringe ham en Sygdom paa Halsen. Da vi skulde køre hele Natten igen, kom vi let paa den Tanke, at vi skulde forsøge paa at komme i Seng. Jo, det lod sig let gøre, vi kunde endog faa „Tourist - Sleeper", hvor en Seng kun kostede en Doll. for en Nat.

Men vi maatte først passere Central City. Der skulde nævnte Pastor J. P. Jensens Svigermoder staa af og stifte Tog, og vi havde lovet at hjælpe hende til, saa godt vi kunde.

Vort Tog var noget bagefter sin bestemte Tid, men vi erfarede, at B. & M. Toget, som hun skulde med til Cuching, ogsaa var forsinket, saa vi tog Afsted med hende i det glade Haab, at hun nok skulde naa hjem samme Aften.

Saa gik Pastor Møller og jeg til Køjs. Aa, hvor var det godt at kunne gaa i en god og varm Seng. Ja, varm, thi det var lummervarmt den Aften. Men hvor blev det koldt, inden Morgenen gryede, saa det vilde blevet en streng Nat i en anden Vogn uden Varme.

Det var i Morgenstunden, vi naaede vort første Bestemmelsessted, Potter. Som vi kørte op til Stationen, saa vi en Farmer komme sydvest fra. Jeg genkendte straks min gamle Ven L. K. Nielsen. Han kom ind for at møde os. Men før vi forlod Toget — vor forte Oppasser havde været saa opmærksom at pudse vore Sko, mens vi sov, og vi forstod godt, at han ønskede en lille Paastønnelse derfor. Saa et højstigt „good by" og derpaa Goddag! til vor Landsmand.

Men uh! hvor var det koldt, og det havde lige holdt op med at regne. Vi frøs som en Hund, som man siger, og vi var ikke fri for at være sultne. I Forbigaaende vil vi raade alle, som skal rejse til Potter ved samme Tid paa Aaret og i Døgnet at tage deres Vinterfrakke med og saa — en Mellemmad i Lommen! Thi man søger forgæves efter Hotel i Potter.

Mr. Nielsen trøstede os imidlertid med, at vi snart skulde være i hans Hjem, og saa havde hans Kone Frokost til os. Det slog ogsaa godt til. Men vi maa ikke helt springe over Vejen. Solen kom snart frem og mildnede Vejret noget, saa Kulden blev taalelig.

For mig var det ikke noget nyt at se disse Egne, men Pastor Møller! han var næsten hel henreven over at se Vestens vide Prærier første Gang. En Mærkelighed i Forbigaaende. Kort uden for Potter passerer man en underjordisk Flod, „Lodge Pole Creek". Et Par Mil ovenfor er der aabent Vand i den, og neden for benyttes den til Irrigation i ikke lille Udstrækning; men hvor vi passerede Flodlejet, var der ikke en Draabe Vand at se.

Fra Potter syd paa stiger Landet for ca. 5 Mil. Hvilken vid Udsigt, — intet, aldeles intet hindrer Blikket paa disse Højder. Man passerer Hjorde af Heste, Kvæg eller Faar her og der, og det hænder ogsaa, at man kan passere en Hjord af Antiloper. De er hændet mig en Gang, men det faldt ikke i vor Lod denne Gang.

Men hvad er det, der gror her i Landet? Kaktus'er, frodige, bredbladede Kaktus'er med nogle underlig stønne Figurer i Toppen, lyserøde og af Skabning næsten som store Fingerender. Det er not en Slags Frugter, de bærer. Her maatte vi standse Past. Møller maatte have nogle af dem med hjem, og han talte endog om at sende nogle af dem til Danmark som „Specimens" fra Vestens Prærier.

Vi naaede snart og vel til Mr. Nielsens Hjem, et solidt og smukt Stenhus. Hvor var det behageligt at træde ind i det lune Køkken. Der var jo Varme. Siden blev der ogsaa gjort Udvej for at faa Varme i Storstuen. Saa længe vi var der, var vi ikke udsatte for hverken at fryse eller sulte.

Livet paa Vestens Prærier.

Førend jeg gaar over til at meddele om Kirkeindvielsen og vore Møder, skal jeg fortælle lidt om Livet paa de vide Sletter.

Der bor en 10 a 12 Familier af vore Landsmænd nogenlunde samlede der i Kimball Co., og der findes enkelte flere spredte i en videre Kreds. Landet ligger smukt, og Boniteten er god. Det forlebte vore Landsmænd til i Førstningen at begynde Farming i temmelig stor Stil. Det var jo noget tørt, men den tidligere noget gængse Teori, at „Regnen fulgte Civilisationen og Opdyrkningen af Landet". Det lyktedes ogsaa for enkelte at høste en rig Avl af Hvede (25—30 Bush. pr. Acre), Kartofler og enkelte andre Vækster. Men det hørte kun til Sjældenhed. De bragte snart i Erfaring, at den yndede Teori ikke passede paa deres Egne. De opgav som Regel Farmingen og slog ind paa Kvægavl. Nu har de alle temmelig store Hjorde, mest Kvæghjorde, men nogle har Heste og enkelte Faar i Tusindvis. Dette Omslag i Bedriften har haft til Følge, at flere af vore Landsmænd har maattet forlade Settlementet. Om jeg husker ret, var der en Gang 29 danske Landejere der. Der skal store Landstrækninger til for de mange store Hjorde. Der er frit Land og Jernbaneland nok derude endnu. Men de faste Settlere ønsker ikke flere eller nærmere Naboer. Nye Settlere er udsat for at blive knebet ud.

De unge, som er opvoksede der, holder af at blive der. Efterhaanden som de bliver myndige, finder de sig hver en „claim" paa en aaben Plads, og der opslaar de saa deres „ranch". Det gaar noget efter Hyrdelivets Skik i gamle Dage — i Stedet for at trætes om Græsgangene siger de: „Vil du gaa til højre, saa gaar jeg til venstre."

Det kunde synes en magelig Næringsvej saadan at slaa løs og saa en Gang imellem at fare af Sted paa Hesteryg for at se efter Hjorden, og det er det vel til Dels ogsaa, men vi fik en Forstaaelse af, at dette rasle Liv ogsaa til visse Tider har sine temmelig store Ubehageligheder. I godt Vejr gaar det let, men det er netop i ondt Vejr, at Hjordene maa have Tilsyn. I slemme Storme kan det blive livsfarligt at komme ud efter dem. Hjordene vil drive med Stormen, og faar man da ikke fat paa dem, kan de let omkomme. De fortalte os om et farligt Sted nogle Mil sydpaa, som de kaldte en „Breat", paa Dansk vilde vi vist kalde det en „Styrtning". Det er en brat Strænt med en ca. 200 Fods dyb Afgrund nedenunder. Der kan hele Hjorde i Stormvejr drive hen imod og styrte ned, før de mærke det, og omkomme eller blive lemlæstede i et Øjeblik. Og det er ikke den eneste Fare i Stormvejr. I slige Tilfælde er det kun de øvede „cow boys", der duer til noget.

(Mere.)

Kristen og Tyrk i Makedonien.

(Sluttet.)

Arbejdet for at undertrykte Revolutionen.

I at undertrykte Revolutionen og Løvbrud mod Padishah'en handler Tyrken i Overensstemmelse med muhamedanske Vedtægter og Koranens Love. Det er en fortvivlet Situation, for hvilken hverken Tyrk eller Slaver fuldt ud kan dadles. Naar Løven og Lammet skal bo sammen i Fred, men ikke før, vil Kristne og Muselmænd i Makedonien bo sammen som Brødre.

Medens de store Reformer, som lovedes i Berlin, aldrig blev udførte, og de, som Rusland og Østerrige nu tvinger Sultanen til at indrømme, ogsaa vil blive paa Papiret, saa er den Ivrigt de kristne Makedoniere Lod bleven noget bittere i de sidste Aar. Den offentlige Menings Tryk føles endog i det fjerne Makedonien. Medens kristne Præster og Skolelærere er udsatte for at blive og utvivlsomt i mange Tilfælde er bleven dræbte og ofte stræktelig torturerede under Opstanden sidste Efteraar, saa har Tyrken til andre Tider med fatalistisk Ligegyldighed tilladt deres Propaganda at optræde mere og mindre aabenlyst.

Da jeg kom til Makedonien i 1896, var Præsten en Flygtning lig den politiske Emissær, og de boede sammen med Hyrderne paa Højlandet, undtagen i de faa Tilfælde, hvor det kristne Samfund følte sig stærkt nok til at beskytte deres Præst imod hvilken som helst Styrke, de muhamedanske Legioner maatte stille imod dem. Og i hine Dage var Skolehuset for Panslavismens Propaganda som oftest en Grøtte.

Det er saaledes unægteligt, at de Kristne, undtagen under aktuel Opstand, modtager bedre Behandling nu end for en Mennestealder siden. De har nu Præster, endog Bispoper, og der er en Skolelærer i hver lille Landsby. Men uheldigvis eller heldigvis — det beror paa Synspunktet — er de Kristnes Fordringer kun bleven skærpede ved disse Indrømmelser, indtil deres Holdning nu er saadan, at der trænges til et radikalt Hjælpemiddel.

Enten maa de Provinser, hvori de Kristne bor, blive emanciperede fra Tyrken, eller den fortrinsvise Behandling, de har nydt, maa forandres, og Sultanens absolute Magt i Makedonien bekræftes. Der synes ikke at være nogen Mellemvej. Tilfældet kræver en grundig Operation.

Kristne er ogsaa at laste.

Enhver Beskrivelse af Situationen vilde være uadækvat, hvis den ikke berettede om mange af de kristne Agitatorers karakterløse Opførsel.

Der er en revolutionær Regering gennem de makedoniske Provinser, og det siges med Rette, at Tyrken indkræver Skatter hele Dagen, medens de revolutionære Komitemænd samler deres mellem Solnedgang og Solopgang. Landmanden har det ondt mellem de to og opfører sig paa en Maade, som synes meget utristelig. Til Eksempel sidste Efteraar, da bandt de tristne Bønder paa mange Steder den revolutionære Komites Agenter paa Hænder og Fødder og overleverede dem til den tyrkiske „zaptichs" Barmhjertighed.

Disse Agitatorer af Sarafoffs Farve har alt ofte oprørt Folket med deres fængslende Tale og glimrende Løfter, og saa, naar det kom til Kamp eller til at dø som Mænd, har de sneget sig over Grænsen, og den tristne Bonde har maattet betale Mulkten for Oprøret med sin Avl og ofte med sin Person.

Det er naturligvis urigtigt at klassificere alle de Mænd, som paa forstellig Maade prøver at løsrive Makedonien fra det tyrkiske Kejserdømme, med Sarafoff. Men det er nødvendigt at tage hans saa vel som de mere respektable Mænds Metoder paa samme Felt i Betragtning.

Sarafoff ved, at det uden en Stormagts Mellemkomst er fuldstændig umuligt for Makedonerne at vinde deres Frihed. Han ved, at om han end kunde involvere Fyrstendømmet Bulgarien, saa vilde de 400,000 Mand, som Tyrken nu har i de makedoniske Distrikter, snart overvinde enhver som helst Arme, som Prins Ferdinand kan udruste. Ved Brugen af Dynamit og Dolk i Salonika og i andre Havne har han søgt at fremkalde internationale Forviklinger, som han haaber skal lede til europæisk Indskriden.

Indtil Nutiden har denne hans Plan været uden Resultat, og det synes kun at være en Streng tilbage paa hans Bue. Han beder om en „reincarnation" af Ahmet Agha, som — kørende med Ild og Sværd foran sin Hjord gennem Rosendalen — lagde den blodige Hjørnesten til Bulgariens Frihed. Med den tyrkiske Reserve i Marken under Hungersnød (og hvem ved, om ikke de, der er afhængige af dem hjemme, ogsaa hungrer) under saadanne Omstændigheder kan slig en Scene indtræffe naar som helst, og da vil vi se, hvad Rusland vil gøre.

Til Dato har Ruslands Holdning været yderst konservativ. En efter anden af dens Konsuler i de urolige Distrikter er bleven snigmyrdet, og endda har Rusland holdt sig tilbage. Panslavismens Flod stiger i Rusland, og John of Kronstadt kan erklære en hellig Krig saavel som de ypperste Præster i Mekka. Rusland holder frembeles tilbage, men det er et Spørgsmaal, hvor længe Czaren kan holde sit Folk tilbage.

Englænderne og Danmark.

Grev Chr. B. Reventlow har udsendt 2det Bind af det store Memoireværk, hvis 1ste Bind udkom i Fjor, og som indeholder en lige saa omfattende som interessant Samling Breve fra Statsminister C. D. F. Reventlows Hustru samt for øvrigt ogsaa fra Ministeren selv.

Det sidste Bind omfatter Perioden fra 1801 til 1831, og da Statsministerens Familie det førstnævnte Aar opholdt sig i København, er det ganske naturligt, at en stor Del af Brevene fra dette Aar omhandler Fjendtlighederne med England og den engelske Flaades Angreb paa København den 1ste April 1801.

Selvfølgelig har det en ganske egen Interesse at se disse for Danmark og Folket saa alvorlige og skæbnesvangre Begivenheder skildrede med hele den friske Umiddelbarhed, hvormed de nødvendigvis maa fortælles af en højt dannet og intelligent Kvinde, som befinder sig midt i Begivenhedernes Brændpunkt og tilmed stod Hoffet meget nær.

Man faar da først og fremmest et for mange ret overraskende Indtryk af, at

Englændernes Overfald

slet ikke kom saa uventet, som det vistnok almindelig antages. Allerede i Begyndelsen af Aaret har der været politiske Uvejrsskyer paa Himmelen. „Noget synes dog vor politiske Horisont at opklares, og der er Haab om, at de mørke Skyer kan trække over", skriver Grevinde Reventlow den 7. Februar; men den 21. Marts hedder det:

„Det synes som om intet mere kan redde os fra at blive Genstand for Englændernes uretfærdige Overfald, og hvor mange og mægtige allierede vi end har, saa staar vi dog alene, udsatte for Fjendernes første Anfald. Gud kan og vil staa os bi. Hvis der nogen Sinde er kæmpet for en retfærdig Sag, da er dette Tilfældet med os, og Gud velsigne vore Vaaben, af hvilke vi kun gør Brug for at bevare vor Selvstændighed. Jeg maa tilstaa, at min Tro er som en rygende Tande, og jeg burde vel sige: „Jeg tror, Herre, hjælp min Vantro!" Der er ankommet en Parlamentærfregat, Gud ved, om den har det Hverv at erklære os Krig! Der siges, at den medbringer Depescher til Drummond (engelsk Gesandt i København), og at den vil tage ham med sig. Maaske følger Flaaden lige i Hælene paa den. Der tales ogsaa om en russisk Flaade, der skal ligge ved Bornholm; Gud give, det var sandt; Om den svenske Flaade hører man intet! Vi staar alene i Brechen! Herren være vor Hjælp!"

Et Par Dage senere skildrer Grevinden Forsvarsforanstaltningerne i København og fortæller, at Matroserne og Søfolkene venter Fjenderne med Utaalmodighed og er „brede over, at de ikke kommer". Atter et Par Dage senere oplyser hun i et nyt Brev, at „Gud har hidindtil fjernet Fjenden fra vore Kyster; Storm og Stille har velsvidis hindret dem i at nærme sig os." Men den 30. Marts har hun ikke længere den Trøst. Hun skriver:

„Det afgørende Øjeblik synes at være kommet; vor stolte Fjende har siden i Gaar ligget uden for vor Red. Men den Kamp, der vil koste saa mange af vore braveste og ædleste Medborgere Livet, er vel uundgaaelig. Alt er beredt til Kampen: Dette blide Folk, som man skulde tro var bleven enerveret ved en saa lang Fred, er pludselig bleret et Folk af Helte! Alle, lige ned til Drengene paa Gaden og gamle Kvinder er fulde af Mod. Gud vil staa os bi! Vel synes det efter menneskeligt Skøn umuligt at sejre over for en saadan Magt; men paa vor egen Grund er vi dem dog, naar alt kommer til alt, langt overlegne. De skal ikke komme til at lande, hverken nu eller nogen Sinde! Det er vel deres Hensigt at tilintetgøre vor Flaade og vor Stad. Af alle, kun ikke af Gud, er vi forladte. Alle vore Venner paa Amalienborg ere dragne længere ind i Byen. Den gode Kronprinsesse, Gud hjælpe hende og os! Vor store, herlige Kronprins (Frederik den Sjette) anvender hver en Frist til at ordne alt bedre endnu og benytte enhver Fordel. Gud fri os fra disse slemme Gæster! Han ved bedst, naar og hvorledes han vil hjælpe. Aldrig har jeg læst Davids Salmer med en saadan Følelse som nu; ofte trøster og opmuntrer et Ord af dem mig, og dog ved Gud, at jeg ikke ønsker vore Fjenders Undergang, men kun vor Udløsning."

Nu bliver der ganske naturligt nogle Dages Ophold i Korrespondancen, og det følgende Brev er skrevet af Grevindens attenaarige Datter den 14. April. Det skildrer Kampens Rædsler i varme Udtryk, og det fortæller derefter om

Nelson i København:

„Indtil i Morgen har vi Vaabenstilstand. I Gaar var Nelson i Land og spiste paa Palæet sammen med Kronprinsens Adjudant. Han har talt en Time med Kronprinsen; at, hvor stønt vilde det ikke være, om vi fik Fred! Han skal have sagt til Arveprinsen, at vi havde holdt os færdeles bravt, og at han havde 230 døde ombord paa sit Skib alene. Vi skulde have 3000—4000 døde og saarede, flest døde. Da Nelson i Gaar atter gik bort, ledsagede en Mængde Mennesker ham, man havde vanskeligt ved at opretholde Ordenen iblandt dem. Paa samme Tid kom Kronprinsen fra Rosenborg; da forlod hele Massen Nelson, svingede med Hattene og raabte et højt Hurra for Kronprinsen. Du vil sikkert ret faa de Danske tær; o, det er et herligt Folk! Hvor glæder jeg mig dog over at være dansk!"

Endnu i lange Tider lever man mellem Haab og Frygt med Hensyn til Fredsunderhandlingerne, og først langt ind i Juni kommer der Ro i Sindene, og den Reventlowske Slægt kan nu dyrke sine andre Interesser: Hoffet, Familielivet, Godserne paa Lolland og den derværende Befolkning, hvis Ve og Vel aabenbart laa Grev Reventlow stærkt paa Sinde.

Fattig er den, der har mistet sin Ven —
Ej nogen hans Tab har vejet;
Men ti — ja tusind Fold fattig er den,
Der aldrig en Ven har ejet.

Erik Bøgh.

Easton og Oleander, Fresno Co., Calif.

Missionsmødet den 6. Sept. var stønt og oplivende for os. Pastor Hansen fra SanFrancisco var iblandt os og førte Ordet. Kirken var ganske fyldt baade Formiddag og Aften.

— En ung Mand, som var i Besøg hos os for en Uges Tid, og som købte Land her, skrev til mig forleden bl. a. ogsaa saaledes: „Man hørte slet ikke noget af den evindelige Klage deroppe hos Eder, som man hører de fleste andre Steder, over de daarlige Høstudsigter, daarligt Vejr og saa mange andre Ting, der i Regelen er noget galt med; men de fleste Folk synes at være glade og tilfredse." Dertil er blot at bemærke, at vi og alle Mennesker har vist ikke andet end Grund til at være glade og tilfredse, thi Herren er god imod os, og bliver det først ret klart for os: alt er af Naade — uden vor Fortjeneste og Værdighed, saa kommer baade Tilfredsheden, Glæden og Takken som af sig selv.

— Søndag den 20. Sept. var der Konfirmation her i Kirken, idet Gudmund Gudmundsen fra Los Angeles bekræftede sin Daabspagt efter at have aflagt den gode Bekendelse i Menighedens Midte for mange Vidner. Det var en højtidelig Stund baade for ældre og yngre. Gudmund, som med sin Moder har opholdt sig her et Par Maaneder og været Thomas Bergs Gæster, er nu rejst til sit Hjem igen.

— Mrs. og Mr. E. Henriksen fra Hampton, Nebr., er kommen hertil og opholder sig hos sin Søn, der har Ejendom et Par Mil vestfor Fresno. Maaske agter de gamle at nedsætte sig iblandt os. De rejser med til Kredsmødet i Ferndale.

— Af andre Nykommere maa jeg nævne Th. Lund fra Minneapolis — „gamle Lund" —, der er i Besøg hos sin Datter og Svigersøn, Præstepar. ret Østergaard.

Med Hilsen til Dst.s Læsere.

M. N. Andreasen.

Bøger til nedsatte Priser.

Vi har modtaget mange gode billige Bøger, som ikke er opført i vort Katalog. Samme sælges til nedsat Pris, saalænge Oplaget varer. Priserne er netto, og Bøgerne sendes portofrit, til Oplaget er udsolgt, i den Orden, som Bestillingerne indløber. Skriv med det samme, inden det er for sent.

☞ Bøgerne bestilles efter Nummer.

106 Om Børneskolen. En Efterladt Afhandling af Kristen Mikkelsen Kold, udgivet af Harald Holm. 96 Sider i Omslag. Nedsat fra 40 til 20c.

110. En Varsels-Røst i Danmarks Sø[illegible]ning, af Vilhelm Birkedal. 71 Sider i Omslag. Nedsat fra 40 til 20c.

111. Hvad er Sandhed? Et Indlæg i vore Dages Trosstrid, af Frederik Jungersen. 228 Sider i Omslag. Nedsat fra $1.20 til 60c.

112. Minde om S. M. Sørensen, Kateket i Køge. Død den 4de April 1878. Ved Frederik Jungersen. 128 Sider i Omslag. Nedsat fra 60c. til 20c.

115. Til Forsvar for Kristentroens Sandhed. En Haandsrækning for Lægfolk, af Frederik Jungersen, Præst ved KøbenhavnsValgmenighed. 109 Sider i Omslag. Nedsat fra 40 til 50c.

117. Ildsignaler og en Efterskrift. To Bladartikler (med et Forord), af Frederik Jungersen, Valgmenighedspræst i København. 31 Sider i Omslag. Nedsat fra 20 til 10c.

118. Bedstemoder, Fortælling af Knud Skytte. 245 Sider i Omslag. Nedsat fra $1.10 til 60c.

120. Frits Boisen, en Ven, skildret af en Ven. Vilhelm Birkedal. 82 Sider i Omslag. Nedsat fra 40 til 20c.

121. Folkefrihed og Højkirkelighed. Et Indlæg i Nutidens Kulturkamp af A. M. St. Arctander, Kand. teol. 111 Sider i Omslag. Nedsat fra 40 til 20c.

123. Mark-Prædikener, af Charles H. Spurgeon, oversatte fra Engelsk af V. B. 295 Sider i Bind. Nedsat fra $2.20 til $1.40.

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.